

retlede dem af deres Kolleger og Kamerater, som ere lidt for afhængige af disse Beværtere, men hvis man, i Stedet for at trække disse karakterløse Folk, som lade sig lokke, i Arresten — og i mange Tilfælde vil det ikke undre os, at de ere blevne lokkede —, vilde tage sig af de vedkommende Beværtere og give dem virkelig alvorlige Straffe, saa langt som det overhovedet er tilladt efter Politivedtægten og Straffeloven, saa blev der dog maaske alligevel Maade med den Fængselsnød, som raader delvis her i København. Politiet bør, mener jeg, besidde alle Borgers Tillid; jeg haaber, at den Tid maa komme — og den vil ogsaa utvivlsomt komme —, hvor en Politibetjent er en Person, som vi alle have Agtelse for og Tillid til, og til hvem enhver, selv et Barn, henvender sig, fordi det ved, at Politibetjenten er en god Mand, som er til for at vaage over Ordenen og ikke til for at holde med Urostitterne. Men skal det ske, saa maa den Afhængighed, i hvilken en stor Del af de københavnske Politibetjente staar til en stor Del af Beværterne, høre op; og vil ikke den københavnske Politidirektør og de københavnske Politiautoriteter, fordi de maaske mene, at Opgaven er uløselig, gøre det, nuvel, saa finder jeg, at det er rigtigt at fremdrage det her. Jeg vil haabe, at den højtærede Justitsminister maaske kunde finde sig foranlediget til paa den Maade, han maatte finde mest tjenlig, at faa disse Forhold ændrede til det bedre; som det er, er det absolut galt.

Et Forhold, som jeg finder ganske utilstedeligt, er, at der hyppigt bliver skænket for Folk, som i Forvejen ere berusede, og for mindreaarige Drengene. Jeg har haft Lejlighed til at erfare det. Jeg gaar undertiden ned i disse Beværtninger og siger til Folkene, at det maa de ikke gøre; de have vist mig bort; undertiden bliver der Opløb, men det skal ikke afholde mig fra at gøre det senere igen. Bestemmelserne i Politivedtægten, som tjene til Beskyttelse mod Uordener, og som i øvrigt ere alt for svage og vage, maa overholdes, Politiet er til for det samme, men det nedbryder den Tillid og Agtelse, det bør have hos alle gode Borgere, og kommer i et Forhold til Pøbelen, som ikke bør være til Stede. Jeg haaber, den højtærede Minister vil overveje de Bemærkninger, jeg her har fremsat paa Grundlag af mine Erfaringer og mit Kendskab til disse Forhold. Jeg har med god Nytte og rig Erfaring boet et Aar i et

Kvarter, som er opfyldt af Knepper og Faldgruber, og jeg har set Smaakaarsfolk, som intet havde at undvære, lade sig lokke ned i disse Beværtninger og lade sig bedrikke, og hele Hjem blive ruinerede derved. Jeg vilde mene, at der for at afhjælpe den i København tilstedeværende Fængselsnød kunde gøres meget, om der virkelig raadede en jævn, menneskelig, human Tone omkring paa Politistationerne, hvor man har med Anmeldelser og sligt at gøre. Jeg skal nævne et Tilfælde, som ærede Medlemmer sikkert ville give mig Ret i ikke maa passere. En gammel Kone paa 59 Aar har en Søn, som i Øjeblikket sidder tiltalt for Tyveri. Han har været straffet flere Gange; forinden han sidste Gang blev anholdt, nærrede Politiet Formodning om, at han en Nat har boet hos hende, og at hun har skjult ham. Hun nægter det paa det bestemteste, men en Kone i et nærliggende Hus siger, at hun har set vedkommende gamle Kone og Søn sammen. Saa bliver den 59 Aar gamle Kone idømt en Bøde paa 25 Kr. Hun bor sammen med sin Svigerdatter, som har 3 smaa Børn, af hvilke den ældste er 4 Aar; denne Kone gaar paa Fabrik og arbejder, medens den gamle Kone passer Børnene. Den unge Kone gaar op til Politiet og beder saa mindeligt, at de 25 Kr. maa afdrages med 50 Øre om Ugen, hvortil der svares: Naa, det bilder De Dem ind, nej, hun skal afsonde de 25 Kr. Men, svarer den vedkommende Hustru og Moder, i saa Fald bliver jeg nødt til at forlade mit Arbejde nogle Dage, og saa mister jeg det maaske. Jeg gør i Parentes opmærksom paa, at vedkommende Kone ønsker at blive skilt fra sin Mand, hun har ikke kunnet udholde hans Brutalitet og vil ikke finde sig i den mere. Konen gaar derefter til mig og beklager sig, og jeg svarer: Gaa derop igen, De skal ikke nævne mit Navn, men sig til dem, at de ved at handle paa den Maade ville tilintetgøre Deres Hjem. Hvis det ikke nytter, maa vi i Fællenskab — jeg ved ikke, om det nytter — gaa til Justitsministeren. Det skulde imidlertid ikke være nødvendigt. Her bryder man et Hjem ned for disse lumpne 25 Kr.s Skyld, som den 59-aarige Kone ikke kan betale. Hvis hun betaler dem, hvorledes faar hun saa Pengene? Maaske ved at pantsætte Børnenes Tøj. Denne Familie, der nu kan klare sig ved egen Hjælp uden at falde det offentlige til Byrde, tvinges over paa Fattigvæsenet. Jeg vover at paastaa, at om ikke hele det københavnske Politie, saa dog